

10/10/2022

Αρχιερατική Θεία Λειτουργία για την εορτή του Αγίου Διονυσίου του Ρήτορος στο Άδενδρο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας

© ΙΜΒΝΚ Γραφείο Τύπου

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων μετέβη την Κυριακή Γ' Λουκά 9 Οκτωβρίου 2022 στο [Άδενδρο](#), όπου λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Αθανασίου και των [Αγίων Διονυσίου του Ρήτορος](#) και Μητροφάνους του Πνευματικού.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος παίρνοντας αφορμή από την Ευαγγελική περικοπή που αναφέρεται στο θαύμα της ανάστασης του υιού της χήρας της Ναΐν από τον Χριστό, τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι «ο ψυχικός θάνατος είναι πιο επικίνδυνος από τον φυσικό και σωματικό θάνατο, γιατί οδηγεί τον άνθρωπο στην οριστική απώλεια και στον οριστικό του χωρισμό από τον Θεό, ακόμη και πριν από τον σωματικό θάνατο».

Πρόσθεσε δε ότι «υπάρχει όμως και ένας ακόμη θάνατος, ένας θάνατος ο οποίος μπορεί να μας προφυλάξει από τον ψυχικό θάνατο και να μας βοηθήσει να νικήσουμε και τον φυσικό. Και αυτός δεν είναι άλλος από τον εκούσιο θάνατο, τον οποίο μας συστήνει ο πρωτοκορυφαίος απόστολος Παύλος. Δεν άλλος από τη θεληματική νέκρωση των παθών μας, τα οποία μας προκαλούν τον ψυχικό θάνατο, και τη συσταύρωση μας με τον Χριστό».

Αναλυτικά, ο Σεβασμιώτατος ανέφερε:

«Καί άνεκάθισεν ὁ νεκρός καί ἤρξατο λαλεῖν καί ἔδωκεν αὐτόν τῇ μητρὶ αὐτοῦ».

Ένα από τά πιό γνωστά καί τά πιό έντυπωσιακά, θά λέγαμε, θαύματα του Χριστού μάς παρουσίασε ή ση-μερινή εύαγγελική περικοπή, τήν άνάσταση δηλαδή του υιού τής χήρας τής Ναΐν.

Εΐχε κάνει καί άλλα θαύματα ό Χριστός μέχρι τήν ήμέρα εκείνη, αλλά πρώτη φορά άνιστά έναν νε-κρό άνθρωπο. Έναν νέο πού ήταν τό μοναδικό στήριγμα τής χήρας μητέρας του καί πέθανε, αφήνο-ντάς την μόνη στόν κόσμο, χωρί-ζο-ντάς την από ό,τι πιό πολύτιμο διέθετε καί βυθίζοντάς την στή θλίψη του θανάτου του μοναδικού παιδιού της.

Ό Χριστός δέν γνωρίζει τή μη-τέ-ρα, αλλά καί ούτε εκείνη ούτε κάποιος συγγενής της ζητά από τον Χριστό νά τούς λυπηθεί καί νά κά-νει ένα θαύμα. Δέν μπορούν, άλλ-λω-στε, νά σκεφθούν κάτι τέτοιο. Ό Χριστός όμως βλέποντας τή νεκρι-κή πομπή νά βγαίνει από τήν πόλη καί τή μητέρα νά θρηνηϊ άπαρηγό-ρητη, «έσπλαγχνίσθη επ' αύτῆ», τήν συμπόνεσε καί πλησίασε τό φέρετρο του νεκρού παιδιού της. Δέν χρειάσθηκε νά κάνει πολλά, μόνο «ήψατο τής σοροϋ», άγγιξε μέ τό θεϊό χέρι του τον νεκρό καί ως κύριος τής ζωής καί του θανάτου έδωσε τό πρόσταγμα τής ζωής: «νεανίσκε, σοί λέγω, έγέρθητι».

Μέ τό πρόσταγμα του Χριστού ό θά-νατος νικάται καί ή ζωή επανέρ-χεται καί ό νεαρός ανακάθεται καί αρχίζει νά όμιλεί, άποδεικνύοντας ότι ζει, καί τον θρήνο διαδέχεται ή χαρά καί ή δοξολογία του Θεού για τό θαύμα.

Η άνάσταση του υιού τής χήρας τής Ναΐν άποτελει τήν πρώτη έν-δει-ξη τής νίκης του Χριστού επί του θανάτου, ό όποιος εισήλθε στή ζωή του ανθρώπου ως συνέπεια τής άμαρτίας καί τής πτώσεως. Καί καθώς δέν υπήρχε έξαρχής στή ζωή μας, δέν είμεθα έξοικειωμένοι μαζί του, γι' αυτό καί ό θάνατος μάς προκαλει θλίψη καί πόνο, γι' αυτό καί προσπαθοϋμε νά τον άπο-φύγουμε μέ κάθε τρόπο.

Παρότι όμως προσπαθοϋμε ένα-γω-νίως νά άπο-φύγουμε τον σωμα-τικό θάνατο, συχνά άδιαφοροϋμε για τον ψυχικό θάνατο, αυτόν πού μάς προκαλει ή άμαρτία, τά πάθη, ή έμμονή στό κακό, ή απομάκρυν-σή μας από τον Χριστό καί τά ιερά μυστήρια τής Έκκλησίας μας καί ιδίως από τή συμμετοχή μας στό μυστήριο τής θείας Εύχαριστίας, τήν κοινωνία δηλαδή του Σώματος καί του Αΐματος του Χριστού, ή όποία μάς ζωογονει καί μάς κρατά ένωμένους μέ τον Χριστό καί μέλη ζωντανά του Σώματος του.

Όσο όμως καί εάν δέν τό συνειδη-το-ποιοϋμε, ό ψυχικός θάνατος είναι πιό επικίνδυνος από τον φυ-σικό καί σωματικό θάνατο, γιατί οδηγει τον άνθρωπο στήν όριστική άπώλεια καί στόν όριστικό του χωρισμό από τον Θεό, άκόμη καί πριν από

τόν σωματικό θάνατο. Είναι αυτός για τον οποίο λέγει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στήν Ἀποκάλυψη ὅτι «ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καί νεκρός εἶ», εἶσαι δηλαδή κατ' ὄνομα ζωντανός, ἀλλά στήν πραγματικότητά εἶσαι νεκρός.

Αὐτό σημαίνει ψυχικός θάνατος, ἕνας θάνατος τόν ὁποῖο προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία καί εἶναι συνέπεια τῆς δικῆς μας ἀμελείας.

Ἐπάρχει ὅμως καί ἕνας ἀκόμη θάνατος, ἕνας θάνατος ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά μᾶς προφυλάξει ἀπό τόν ψυχικό θάνατο καί νά μᾶς βοηθήσει νά νικήσουμε καί τόν φυσικό. Καί αὐτός δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν ἐκούσιο θάνατο, τόν ὁποῖο μᾶς συστήνει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος. Δέν ἄλλος ἀπό τή θεληματική νέκρωση τῶν παθῶν μας, τά ὁποῖα μᾶς προκαλοῦν τόν ψυχικό θάνατο, καί τή συσταύρωσή μας μέ τόν Χριστό. «Νεκρώσατε οὖν τά μέλη ὑμῶν τά ἐπί τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακήν καί τήν πλεονεξίαν, ἧτις ἐστὶν εἰδωλολατρεία», λέγει ὁ ἀπόστολος, ἀναφέροντας ἐνδεικτικά κάποια πάθη καί ἁμαρτίες, ἐνῶ συγχρόνως μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι ἡ νέκρωση τοῦ παλαιοῦ καί ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, τῆς ροπῆς πρός τήν ἁμαρτία πού ὑπάρχει μέσα μας καί ἡ συσταύρωσή μας μέ τόν Χριστό προκειμένου νά ἀκολουθήσουμε τό θέλημα καί τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ μᾶς διασφαλίζει τή ζωή μαζί μέ τόν Χριστό. Καί ἡ ζωή αὐτή δέν ὑπολογίζεται καί δέν φοβᾶται τόν θάνατο, διότι, ὅπως διακηρύσσει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι, ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός».

Αὐτόν τόν ἐκούσιο θάνατο, τή νέκρωση τῶν παθῶν καί τή συσταύρωσή μέ τόν Χριστό ἐπέλεξε καί ὁ ὁσῖος Διονύσιος ὁ ῥήτωρ, τοῦ ὁποῖου τή μνήμη ἐόρτασε ἡ Ἐκκλησία μας πρὶν ἀπό λίγες ἡμέρες καί τόν ὁποῖο τιμοῦμε ἰδιαιτέρως στήν ἐνορία σας.

Ἐζησε ἀγωνιζόμενος νά νεκρώσει ὅποια ἀδυναμία εἶχε καί νά ζήσει κατὰ τό δυνατόν ἐνωμένος μέ τόν Χριστό. Καί τό ἐπέτυχε μέ τήν ἄσκηση, μέ τή νηστεία, μέ τήν προσευχή καί μέ τήν ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, γιά νά ζεῖ τώρα αἰωνίως κοντά στόν Χριστό καί νά ἀπολαμβάνει τή χαρά καί τή μακαριότητα τῆς βασιλείας του, ἀλλά καί γιά νά πρεσβεύει καί γιά μᾶς πού τόν τιμοῦμε καί ἐπικαλούμεθα τή χάρη του.

Καί ἄς μὴν βιαστοῦμε νά ποῦμε ὅτι αὐτός ἦταν μοναχός, ἦταν ἀσκητής καί γι' αὐτό ἦταν φυσικό νά ἀγωνίζεται γιά νά νεκρώσει τά πάθη του, διότι ὁ Χριστός δέν κάνει, ὅπως εἶναι γνωστό καί ἔχουμε πεῖ καί ἄλλες φορές, διακρίσεις ἀνάμεσα σέ ἀσκητές καί ἀνθρώπους πού ζοῦν στόν κόσμο, μεταξύ κληρικῶν καί λαϊκῶν. Ζητᾶ ἀπό ὅλους μας τά ἴδια, γιατί μόνο αὐτά μποροῦν νά μᾶς βοηθήσουν νά ἐπιτύχουμε τόν στόχο μας. Ζητᾶ ἀπό ὅλους μας νά ἐπιδιώξουμε τή νέκρωση τῶν παθῶν μας, προκειμένου νά ζήσουμε ἐνωμένοι μαζί του. Ἐμεῖς εἶναι ἀνάγκη νά κάνουμε τήν

προσπάθεια, και ο Χριστός θα κρίνει κατά πόσο επιτύχαμε σε αυτήν, ανάλογα με τις δυνάμεις μας, και θα χαρίσει και σε μας τη ζωή που δεν έχει θάνατο, που δεν έχει τέλος, και θα μας αναστήσει, σαν τον νεανίσκο του σημερινού Ευαγγελίου, εις ζωήν αιώνιον.

Επομένως, μπορεί τό θαῦμα αυτό τό οποίο ο Κύριός μας έκανε να είναι θαυμαστό σε όλους, αλλά είναι ένα θαῦμα που μπορούμε να τό ζούμε καθημερινῶς, εάν νεκρώσουμε τον έαυτό μας από τά πάθη, τις κακίες, τις αδυναμίες και όλα αυτά τά προβλήματα καθημερινῶς μας απασχολούν και μας κουράζουν. Ο Κύριός μας είναι έτοιμος να δεχθεῖ αυτή μας τήν προσπάθεια, να τήν εύλογήσει και να ζήσουμε αιώνια μαζί του. Αμήν.